

Talán csak undor

Az utóbbi hónapokban némely politikai és közéleti esemény örvén **Eörsi István** már többször nyilvánosan kárhoztatta Karinthy Frigyest. Legutóbb a Magyar Hírlap karácsonyi számában írta szó szerint a következőt: „Karinthy már abban a sötétségben, amelyet Hitler árnyéka vetett földrészünkre, azt a megoldást találta a maga számára, hogy 'Inkább egyenek meg a férgek / mint hogy a férget megegyem'. Nem jutott eszébe, hogy a férget agyon is lehet taposni...”

Karinthynak tehát par excellence a taposás nem jutott eszébe, nekem viszont (harmadszor olvasván **Eörsi István** kritikáját) eszembe jutott, hogy Karinthy verse nem csupán az idézett két sorból áll. „Öklöd, mikor lecsapni kellett/ mindig megállt a félúton” — írja fentebb a költő. Vagyis gondolt ő, készült ő, ha nem is a taposásra, de az ökölrel való agyoncsapásra, csak éppen mindig megállt a félúton.

Ami pedig már nem a gondolkodással összefüggő kérdés: ki is taposta agyon Hitlert árnyékos földrészünkön? Ha ezúttal nem Sztálinra gondolunk (tartózkodván a durva demagógiától), akkor sincs megnyugtató felelet, hiszen Hitler szétlapulása és Hiroshima szétlapulása egyazon csizmáktól való. Ezek a csizmák, mint a csizmák általában, konzekvensek — nem állnak meg a félúton!

Ellentétben **Eörsi Istvánnal**, aki szerint „a szkinhedeket mi neveltük ki együttesen, és akármilyen érzéseket ébresztenek is, nem csaphatók agyon. Mit csináljunk a legeyeinkkel? Mit csináljunk a szkinhedeinkkel?”

S a válasz így karácsony táján teljesen logikus: tapossa meg őket Karinthy Frigyest!

Vágréti László
1039 Budapest
Himző u. 9.